

Прочетохъ ви 19. глава отъ Евангелието на Иоана, за да видите четиритѣ нѣща, които Христось носѣше на кръста — четири нѣща, които и ние трѣбва да научимъ, като туримъ добродѣтелята на главата, която не бѣше прикована, отъ лѣва страна — знанието, отъ дѣсна — силата, а отдолу при краката — богатството, и ние ще имаме тогава разпнатия човѣкъ. Т. е., като приковемъ богатството, силата и знанието, тѣхнитѣ сокове ще възлѣзатъ къмъ главата — къмъ добродѣтелята. Когато Господь иска да направи човѣка добъръ, приковава го на кръста — заковава неговитѣ богатства, сила, знания. А що значи заковане? Турятъ го въ касата, да го не вземе нѣкой, да не разполага никой съ него, защото Господь ще разполага. Той казва: „Когато Азъ работя, ти ще бждешъ спокоенъ“. И, понеже човѣкъ не иска да стои спокоенъ, Господь казва: „Заковете го, за да бжда спокоенъ, Азъ да работя . . .“ А когато ни приковать на този кръстъ, не бива да плачемъ, защото Господь работи тогава за насъ. Нещастенъ е онзи, който не е прикованъ на кръста. Който иска да се занимава съ него Господь, трѣбва да мине прѣзь този процесъ на развитие. Говоря ви алегорично.

Прѣди тоя процесъ на развитие непрѣмънно трѣбва да има вѣра, вѣра непоколебима въ общия божественъ планъ, който има прѣдъ очи всички твари, които Богъ е създалъ. Не трѣбва да се съмнѣваме въ Бога, понеже Той е съвършенъ, все silenъ; на-ли и Иисусъ на едно мѣсто казва: „Невъзможното за човѣка за Бога е възможно“. Божественитѣ пѣтища сж неизповѣдими. Не бива да се